

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

11 marca

Nr. 7

Rok 1933.

Cena numeru pojedynczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 80 gr, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“, należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz.: 54—z dnia 21 lutego 1933 r. o wartości jednego grama czystego złota 66

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

- Poz.: 55—z dnia 14 lutego 1933 r. L. D. V. 56.243/1/32 w sprawie wysokości diet dla członków komisji szacunkowych i odwoławczych do spraw podatku dochodowego 66
- 56—z dnia 16 lutego 1933 r. L. D. V. 1.152/1/33 w sprawie niekompensowania należności za świadectwa przemysłowe z wierzytelnościami do Skarbu 66
- 57—z dnia 23 lutego 1933 r. L. D. V. 9.159/2/33 w sprawie przesunięcia terminu składania obliczeń różnicy w podatku dochodowym, wynikającej z kumulacji uposażeń 67
- 58—z dnia 17 lutego 1933 r. L. D. IV. 2786/2/33 w sprawie taryfikacji specyfików farmaceutycznych 67
- 59—z dnia 17 lutego 1933 r. L. D. IV. 3164/2/33 w sprawie taryfikacji strun jelitowych owiniętych cienkim drutem posrebrzonym 67
- 60—z dnia 28 lutego 1933 r. L. D. IV. 4163/3/33 w sprawie tranzytowego przewozu towarów przez obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej 68

Wyszły z druku Nr. Nr. 11, 12 i 13 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1933, zawierające m. in. treść następującą:

- Nr. 11, poz. 70—Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. o zmianie granic powiatów pułtuskiego i radzyńskiego w województwie warszawskim.
- poz. 71—Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych.
- poz. 72—Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o kasowości i rachunkowości związków komunalnych.
- poz. 75—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 stycznia 1933 r. w przedmiocie przesunięcia na rok 1933 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.
- Nr. 12, poz. 82—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1933 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 9 marca 1928 r. o zezwoleniu Pocztowej Kasie Oszczędności na działalność ubezpieczeniową w dziale ubezpieczeń na życie.
- poz. 83—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 lutego 1933 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych, akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej II we Lwowie.
- Nr. 13, poz. 89—Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 lutego 1933 r. o dalszym zawieszeniu cła wywozowego od szmat, skrawków tkanin, starych lin, powrozów i sznurków; skrawków papieru i makulatury.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

- Z Ministerstwa Skarbu.
- Z Ministerstwa Skarbu.
- Komunikat.
- Komunikat.

OGŁOSZENIA.

54.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lutego 1933 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932)—ustalam na miesiąc marzec 1933 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 28.II. 1933 r. Nr. 48, poz. 63).

oraz § 81 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 298). W świetle tych przepisów diety dla członków komisji mają charakter wynagrodzenia za stratę czasu, spowodowaną udziałem w posiedzeniach komisji, nie są zatem identyczne z dietami, przysługującymi funkcjonariuszom państwowym za podróże służbowe. Ponieważ tak pojęte wynagrodzenie przedstawia się jako wynagrodzenie ryczałtowe, przeto należy dojść do wniosku, że członkom komisji za udział w posiedzeniach przysługują diety w pełnej wysokości bez względu na czas trwania w danym dniu czynności komisji tudzież bez względu na okoliczność, czy członkowie komisji zamieszkują w miejscu urzędowania tychże, czy poza tem miejscem.

Przy likwidowaniu rachunków członków komisji podatku dochodowego należy postępować zgodnie z powyższem wyjaśnieniem.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

55.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 lutego 1933 r.

L. D. V. 56243/1/32

w sprawie wysokości diet dla członków komisji szacunkowych i odwoławczych do spraw podatku dochodowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że Izby Skarbowe stosują niejednorodną praktykę przy likwidowaniu rachunków członków komisji szacunkowych i odwoławczych do spraw podatku dochodowego. Mianowicie, niektóre Izby wypłacają członkom komisji diety w pełnej wysokości, bez względu na czas trwania czynności komisji, inne natomiast skutecznieją wypłatę ściśle według przepisów o kosztach podróży dla funkcjonariuszów państwowych, t. j. stosownie do ilości godzin czasu, zużytego na posiedzenie (§ 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 6 lipca 1932 r., Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 651).

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że sprawę diet dla członków komisji szacunkowych i odwoławczych do spraw podatku dochodowego normują przepisy art. 45 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z r. 1925, poz. 411)

56.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lutego 1933 r.

L. D. V. 1152/1/33

w sprawie niekompensowania należności za świadectwa przemysłowe z wierzytelnościami do Skarbu.

Do

Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie.

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 grudnia 1932 r. L. R. P. B. II. 7/a/24 Ministerstwo Skarbu komunikuje, że okólnik z dnia 18 lipca 1931 r. L. D. V. 13199/1/31, którego odpis Urząd Wojewódzki otrzymał od Izby Skarbowej w Wilnie, a który normuje sprawę wyrównywania zaległości podatkowych płatników, posiadających równocześnie pieniężne pretensje do Skarbu Państwa oparte na tytułach prywatno-prawnych, drogą wzajemnego potrącenia (kompensaty) — nie odnosi się do należności Skarbu z tytułu świadectw przemysłowych. Należności te bowiem, ze względu na swój odrębny charakter, ujawniający się zwłaszcza w postanowieniach art. 30 ustęp drugi ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 17, poz. 110) (płatność podatku zgóry za cały rok) oraz art. 113 tejsze ustawy (daleko idące konsekwencje karne w razie niewykupienia w terminie świadectwa) tudzież ze względu na zupełnie odrębny sposób poboru, nie mogą być uważane za równorzędne z zaległościami podatkowymi, o których mowa w okólniku

z dnia 18 lipca 1931 r. L. D. V. 13199/1/31 i bynajmniej nie leżało w intencji Ministerstwa Skarbu objęcie powołanym okólnikiem tych należności.

Z tych względów dołączoną do wspomnianego na wstępie pisma prośbę Bolesława Poddanego o zarachowanie przypadającej mu od Skarbu Państwa należności z tytułu prywatnoprawnego na poczet jego zaległości z tytułu niewykupionego w terminie świadectwa przemysłowego, Ministerstwo Skarbu nie może uwzględnić.

Załączniki powołanego na wstępie pisma zwraca się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 1152/1/33.

Warszawa, dn. 16 lutego 1933 r.

W sprawie niekompensowania należności za świadectwa przemysłowe z wierzytelnościami do Skarbu.

Wszystkim Izom skarbowym i Urzędom Skarbowym (z wyjątkiem Województwa Śląskiego).

przesyła się do wiadomości i stosowania wślad okólnika z dnia 18 lipca 1931 r. L. D. V. 13199/1/31. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 22, poz. 331).

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

57.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 lutego 1933 r.

L. D. V. 9159/2/33

W sprawie przesunięcia terminu składania obliczeń różnicy w podatku dochodowym, wynikającej z kumulacji uposażeń.

Do

wszystkich Izob Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Na zasadzie art. 120 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411) — przesuwa się termin składania obliczeń różnicy w podatku dochodowym, wynikającej z kumulacji uposażeń otrzymanych w ciągu 1932 roku od różnych służbodawców oraz termin wpłacenia 1/4 części tej różnicy — z dnia 5 marca na dzień 15 marca 1933 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

58.

OKÓLNİK T. 3 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lutego 1933 r.

L. D. IV. 2786/2/33

W sprawie taryfikacji specyfików farmaceutycznych.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie i Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Niniejszem zawiadamia się, że specyfiki farmaceutyczne

1) „Gynoestryl“ (Follikulina krystaliczna D-ra Roussela) w postaci płynu Nr. reg. 1631—1932 r. i

2) „Gynoestryl“ (Follikulina krystaliczna D-ra Roussela) w postaci ampułek Nr. reg. 1632 — 1932 r. firmy Laboratoire Francais de Chimiotherapie, zostały przez Ministerstwo Opieki Społecznej (Departament Służby Zdrowia) dozwolone do obrotu a więc i do przywozu na obszar celný Rzeczypospolitej Polskiej.

O powyższem poleca się bezzwłocznie powiadomić podwładne urzędy celne.

Kierownik Departamentu:

(—) *W. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dn. 3.III. 1933 r. Nr. 51, poz. 66).

59.

OKÓLNİK T. 4 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lutego 1933 r.

L. D. IV. 3164/2/33

W sprawie taryfikacji strun jelitowych owiniętych cienkim drutem posrebrzanym.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Lwowie, Poznaniu, Mysłowicach i Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W celu ujednostajnienia taryfikacji towarów Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że struny jelitowe owinięte cienkim drutem posrebrzanym należy cłić według pozycji 172 punktu 5 taryfy celnej.

Orzeczenie Nr. 379 ogłoszone w zeszycie XI Zbioru orzeczeń taryfowych za m-c sierpień 1929 r. niniejszem uchyla się.

O powyższem należy niezwłocznie powiadomić podległe urzędy celne.

Kierownik Departamentu:

(—) *W. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dn. 4.III. 1933 r. Nr. 52, poz. 67).

60.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 lutego 1933 r.

L. D. IV. 4163/3/33

w sprawie tranzytowego przewozu towarów przez obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej
Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz kolejowych urzędów celnych.

W związku z tranzytowym przewozem towarów przez obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej zarządza się, co następuje:

1) Tranzytowy przewóz towarów kolejami przez obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej jest we wszystkich kierunkach dozwolony bez osobnych pozwoleń, z wyjątkami przytoczonymi w ustępach 2, 3 i 4.

2) Towary wyszczególnione poniżej, bez względu na kierunek przewozu, mogą być przewożone przez obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej jedynie po uprzednim uzyskaniu osobnych pozwoleń przewozowych odosobnionych władz.

Wyszczególnienie towarów:

1) wszelki sprzęt dotyczący walki chemicznej, (granaty gazowe, świece dymne, miotacze bomb gazowych, miotacze ognia, rozpylacze gazów bojowych; tornistrowe, na wózkach i przy samolotach, butle stalowe z urządzeniami emisyjnymi do ataków gazowych),

2) kwas pikrynowy,

3) cjanowodór,

4) chloropikryna,

5) trotyl,

6) iperyt,

7) materiały wybuchowe wszelkiego rodzaju,

8) broń palna, biała i amunicja,

9) przodki i jaszczce do dział lub specjalne platformy o ciągu mechanicznym, części i przybory do nich,

10) wozy bojowe jak to: czołgi, samochody pancerne, drezyny pancerne, pociągi pancerne, wojskowe pojazdy mechaniczne oraz ich części,

11) płyty pancerne wszystkich grubości, wieże pancerne do dział,

12) aparaty lotnicze,

13) gołębie żywe,

14) substancje i przetwory odurzające (opjum surowe — opjum lecznicze, kokaina, heroina i t. p.),

3) Tranzytowy przewóz towarów, stanowiących w Polsce monopol państwowy, zwalnia się od pozwoleń przewozowych aż do odwołania.

4) Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy:

a) uprzywilejowanego tranzytowego przewozu towarów między Prusami Wscho-

dniami a resztą Niemiec, który jest uregulowany Konwencją Paryską z 1921 r.

b) zakazów i ograniczeń, stosowanych ze względu na bezpieczeństwo publiczne lub ze względu na ochronę zdrowotności ludzi, zwierząt i roślin.

5) Jednocześnie uchyla się okólniki N. D. IV. 1215/3/30 z dnia 31 lipca 1930 r. (Monitor Polski Nr. 190, poz. 227, *Dzien. Urzęd. Min. Skarbu* Nr. 25, poz. 447), i Nr. D. IV. 1406/3/31 z dnia 28 listopada 1931 r. (*Monitor Polski* Nr. 284, poz. 376, *Dzien. Urzęd. Min. Skarbu* Nr. 34, poz. 486).Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.***Z MINISTERSTWA SKARBU.**

Ministerstwo Skarbu przesunęło termin składania obliczeń różnicy w podatku dochodowym, wynikającej z kumulacji uposażeń, otrzymanych w ciągu 1932 r. od różnych służbodawców, oraz termin wpłacenia 1/4 części tej różnicy — z dnia 5 marca na dzień 15 marca 1933 r.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej mianował dotychczasowego Podsekretarza stanu w Ministerstwie Opieki Społecznej Kazimierza Rożnowskiego Podsekretarzem Stanu w Ministerstwie Skarbu.

Dekret nominacyjny podpisał Pan Prezydent Rzeczypospolitej w Zakopanem.

KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Łodzi zagubiono pieczęć urzędową do laku z napisem w otoku „V Urząd Skarbowy w Łodzi”.

Kierownik Biura Personalnego:

(—) *M. Węgrzynowski.***KOMUNIKAT.**

Ministerstwo Skarbu przypomina płatnikom podatków bezpośrednich, że w miesiącu marcu 1933 r. płatne są następujące podatki:

1) do dnia 15 marca b. r. — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy, w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w miesiącu lutym b. r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii i przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do dnia 15 marca b. r.—zaliczka kwartalna na podatek przemysłowy od obrotu za IV kwartał 1932 r., przypadająca od pozostałych płatników podatku przemysłowego, niewymienionych w poprzednim ustępie;

3) podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — w terminie do dnia 7 po dokonaniu potrącenia podatku;

4) do dnia 15 marca b. r. — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu osiągniętego przez notariuszy (rejentów), pisarzy hipotecznych i komorników w miesiącu lutym b. r.;

5) do dnia 15 marca b. r. — wpłata 1/4 części różnicy w podatku dochodowym od uposażeń służbowych, wynikającej z kumulacji uposażeń otrzymanych w ciągu 1932 roku od różnych służbodawców;

6) do dnia 5 marca b. r. — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedaw-

cę energii elektrycznej w czasie od 16 — 28 lutego b. r.; do dnia 20 marca b. r. — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni marca b. r.;

7) do 31 marca b. r. — opłaty od schowków (safesów), pobrane na rzecz bezrobotnych przez przedsiębiorstwa dające w najem schowki w miesiącu lutym 1933 r.;

8) do dnia 15 marca b. r. — wpłata przez producentów żarówek elektrycznych opłat na rzecz bezrobotnych od żarówek sprzedanych na rynku wewnętrznym w miesiącu lutym 1933 r.

Ponadto płatne są w marcu b. r. zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w marcu b. r., tudzież podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze również z terminem płatności w tym miesiącu.

o czym winna być uczyniona wzmianka na pozostałych tytułach wykonawczych.

Przy poborze wspomnianych zaległości, sekwestраторzy winni wydawać odrębne pokwitowania na każdy rodzaj zaległości (skarbowe, samorządu powiatowego, gminy wiejskiej lub miejskiej).

Wymienione wyżej listy wymiarowe winny być przesłane urzędowi skarbowym w terminie do dnia 20 września r. b. W tym samym terminie winny urzędy gminne i magistraty przesłać wydziałom powiatowym dla celów egzekucyjnych wykazy zaległości komunalnego podatku gruntowego, przypadającego na rzecz samorządu powiatowego.

Wydziały powiatowe i magistraty winny nadesłać urzędowi skarbowym tytuły wykonawcze na zaległości za czas ubiegły, najpóźniej do dnia 30 września r. b.

W ciągu następnych dni 7 po otrzymaniu list wymiarowych i tytułów wykonawczych, urzędy skarbowe winny wysłać upomnienie, a następnie po upływie przepisane terminu, wszcząć dalsze kroki egzekucyjne.

Zaległości odroczone i rozłożone na raty, winny być wyłączone z egzekucji do chwili upływu terminu płatności.

Tytuły wykonawcze oraz listy wymiarowe, dotyczące zaległości odroczone lub rozłożonych na raty, winny być przez urzędy skarbowe przechowywane w sposób, unormowany w instrukcji egzekucyjnej.

Poczynając od raty jesiennej podatku gruntowego za rok bieżący, Ministerstwo Skarbu ustanawia następujące terminy w związku z egzekucją tego podatku :

a) na sporządzenie tytułów wykonawczych przez magistraty i wydziały powiatowe oraz przesłanie ich urzędowi skarbowym — do dni czternastu od dnia upływu terminu płatności danej raty;

b) na nadesłanie przez magistraty i urzędy gminne list wymiarowych (poborowych) do urzędów skarbowych — dni 7 od daty upływu terminu płatności danej raty;

c) na nadesłanie przez magistraty i urzędy gminne list wymiarowych (poborowych) wydziałom powiatowym — dni 7 od daty płatności danej raty;

d) na wysłanie upomnień przez urzędy skarbowe dni 21 od chwili upływu terminu płatności raty.

Przepisy wspólne:

Z chwilą wejścia w życie przepisów powołanego na wstępie rozporządzenia Rady Ministrów, władze samorządowe pozbawione zostały prawa egzekucji zaległości podatkowych. Odtąd wymienione władze mają prawo w granicach dotychczasowych przepisów, przyjmowania od płatników tylko wpłat dobrowolnych państwowego podatku gruntowego i dodatków samorządowych (na obszarze b. dzielnicy pruskiej — państwowego dodatku do podatku komunalnego) zasadniczo w granicach ustawowych terminów płatności.

skiej — państwowego dodatku do podatku komunalnego) zasadniczo w granicach ustawowych terminów płatności.

Celem jednak ułatwienia płatnikom wpłat zaległości podatkowych, Ministerstwo Skarbu zezwala na dalszy pobór przez kasy władz samorządowych (w b. dzielnicy rosyjskiej od płatników jednostek zbiorowych, w b. dzielnicy austriackiej — od płatników, których zaległość podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem nie przekracza 500 zł rocznie i w b. dzielnicy pruskiej — od wszystkich płatników, z wyjątkiem obszarów dworskich), dobrowolnych wpłat wymienionych zaległości do chwili dokonania u danego płatnika zajęcia.

O wszczęciu w danej gminie (wsi) kroków egzekucji, t. j. wysłaniu upomnień, urzędy skarbowe winny zawiadamiać urzędy gminne i magistraty pisemnie, co ma na celu pobieranie przez te władze kosztów upomnienia, jeżeli płatnik wpłaca egzekwowaną zaległość do kasy władzy samorządowej dobrowolnie.

Pobrane przez kasy samorządowe zaległości w państwowym podatku gruntowym i w dodatkach samorządowych (w b. dzielnicy pruskiej — w państwowym dodatku do komunalnego podatku gruntowego) oraz koszty upomnienia winny być wpłacane do kasy urzędu skarbowego w odstępach tygodniowych przy dołączeniu imiennych wykazów poszczególnych płatników z zaznaczeniem rodzaju zaległości, kar za zwłokę i ewentualnie kosztów upomnienia.

Również imiennie winni być wykazywani w deklaracjach płatniczych poszczególni płatnicy jednostek zbiorowych w b. dzielnicy rosyjskiej, gdy wpłata dotyczy zaległości.

W b. dzielnicy pruskiej władze samorządowe mają prawo zatrzymywania w swych kasach dobrowolnych wpłat wykazanego do egzekucji komunalnego podatku gruntowego, obowiązane są jednak w myśl § 3 instrukcji z dnia 23 lipca r. b. (Monitor Polski Nr. 169, poz. 200 z r. 1932) zawiadomić urząd skarbowy o wszelkiej zmianie w wysokości zaległości, wykazanej do egzekucji.

Wpłaty dokonane do kas urzędów skarbowych z chwilą wdrożenia egzekucji winny być odnotowywane na stronie 3 tytułów wykonawczych w drodze zmiany sumy zaległości.

Izby skarbowe winny dopilnować terminowego i prawidłowego wykonania niniejszego zarządzenia przez urzędy skarbowe.

Dyrektor Departamentu:

(—) W. Koszko.

67.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 września 1932 r.

L. D. V. 38765/1/32

w sprawie kumulacji wniosków egzekucyjnych.

Do

wszystkich urzędów skarbowych, Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

W całym szeregu przypadków, urzędy skarbowe będą otrzymywały od różnych wierzycieli wnioski egzekucyjne o skierowanie egzekucji przeciwko jednemu i tym samym zobowiązanym. Wnioski te mogą wpływać do urzędów skarbowych w krótszych lub dłuższych odstępach czasu, co nie wyklucza jednak przypadku otrzymania przez urząd skarbowy od różnych wierzycieli zarządzeń egzekucyjnych przeciw jednemu i temu samemu zobowiązanemu nawet jednego dnia.

W tym ostatnim przypadku urzędy skarbowe, wszystkie wnioski egzekucyjne będą obejmowały jedną czynnością egzekucyjną przez jednoczesne przydzielenie tych wniosków sekwestratorowi do łącznego zrealizowania (wyegzekwowania), a to mimo okoliczności, iż zobowiązany otrzyma tyle upomnień, zarządzeń egzekucyjnych, protokółów zajęć i t. p. ilu będzie wierzycieli. Jest jednakowoż rzeczą bardzo pożądaną, aby również i w tych wszystkich przypadkach, w których wnioski egzekucyjne wpływać będą do urzędów skarbowych w rozmaitych terminach, lecz niezbyt od siebie oddalonych, urzędy skarbowe przeprowadzały przeciwko jednemu i tym samym zobowiązanym dalsze czynności egzekucyjne, poza wysłaniem upomnień, w taki sposób, by każdą z tych czynności objęte były równocześnie wszystkie wnioski egzekucyjne. W przeciwnym bowiem razie, gdyby urzędy skarbowe na skutek każdego wniosku egzekucyjnego przeprowadzały przeciwko jednemu i temu samemu zobowiązanemu odrębne czynności egzekucyjne, to postępowanie takie — pomijając już kilkakrotną stratę czasu — spaczyłoby zasadniczy cel i intencję ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580). Przekazanie bowiem egzekucji urzędowi skarbowemu miało między innymi za cel główny również i to, by wszelkie czynności egzekucyjne przeciwko zobowiązanym ograniczyć do minimum, natomiast jedną i tą sa-

mą czynnością objąć możliwie najwięcej wierzycieli jednego zobowiązanego.

Wobec powyższego poleca się, by urzędy skarbowe wszystkie zarządzenia egzekucyjne otrzymane od poszczególnych wierzycieli w krótkich odstępach czasu, a skierowane przeciwko jednemu i tym samym zobowiązanym, łącznie przekazywały sekwestratorom do ściągnięcia, celem jednoczesnego przeprowadzenia czynności egzekucyjnych na rzecz wszystkich wierzycieli.

Oczywiście ten tryb postępowania stosować należy tylko w tych przypadkach, gdy wnioski egzekucyjne istotnie wpływać będą w krótkich odstępach czasu, zaś egzekucja w międzyczasie nie była indywidualnie przeprowadzona.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

68.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 października 1932 r.

L. D. V. 40.761/1/32

w sprawie uproszczenia tytułów wykonawczych

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Nawiązując do okólnika Nr. 10/E z dnia 10.IX 1932 r. L. D. V. 36639/1/32 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 26, poz. 410) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wnioski o przymusowe ściągnięcie zaległości z tytułu państwowego podatku od nieruchomości, podatku od lokali oraz podatku od placów budowlanych Magistraty i Wydziały Powiatowe winny sporządzać na drukach wzór Nr. 1, przewidzianych w Instrukcji z dnia 23.VII. 1932 r. (Monitor Polski Nr. 169, poz. 200). Magistraty i Wydziały Powiatowe obowiązane są zaopatrywać się w powyższe druki we własnym zakresie i na własny koszt.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu, mając na względzie, że tytuły wykonawcze w odniesieniu do wymienionych wyżej należności podatkowych zawierają te same dane, co i zarządzenia egzekucyjne (wzór Nr. 1), — poleca urzędowi skarbowemu nie czynić przeszkód, o ile Magistraty i Wydziały Powiatowe, zamiast dołączania do wniosków egzekucyjnych tytułów wykonawczych wraz z odpisami, umieszczać będą na druku wzór Nr. 1, w miejscu przeznaczonym na zarządzenie egzekucyjne (obwiedzione grubszą linią) oraz na odpisie powyższego zarządzenia (strona 5, wzór Nr. 1), pieczętkę

o następującej treści: „Niniejsze zarządzenie egzekucyjne zastępuje równocześnie tytuł wykonawczy. Tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny. Dnia 193 . . .” tudzież zaopatrzą powyższą klauzulę własnym podpisem lub pieczęcią. Umieszczenie powyższych pieczętek na zarządzeniu egzekucyjnym uczyni zadość postanowieniom ustępu 2 § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25.VI. 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580).

O powyższem należy bezzwłocznie powiadomić Magistraty i Wydziały Powiatowe.

Treść niniejszego zarządzenia Ministerstwo Skarbu podaje równocześnie do wiadomości wszystkich Ministerstw z zaznaczeniem, że z upoważnienia zawartego w ustępie 2 nin. okólnika korzystać mogą także i inni wierzyciele, których tytuły wykonawcze, zgodnie z obowiązującymi przepisami, nie zawierają innych względnie więcej danych, niż to przewiduje wzór zarządzenia egzekucyjnego (wzór Nr. 1). Dla wierzycieli, nie będących władzami publicznymi w rozumieniu ustępu 4) § 14 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów, treść pieczętki o której mowa w ustępie 2 nin. okólnika, nie może zawierać poświadczenia wykonalności tytułu wykonawczego, ponieważ poświadczenie takie skutecznia, zgodnie z ustępem 3) § 14 cyt. rozporządzenia, urząd skarbowy.

Zastępca Dyrektora Departamentu:

(—) *P. Michalski.*

69.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 listopada 1932 r.

L. D. V. 50144/132

w sprawie egzekucji należności podatkowych przed terminem ich płatności.

Do

wszystkich Panów Prezesów (Kierowników) Izb Skarbowych oraz Pana Naczelnika Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że niektóre urzędy skarbowe wysyłają do płatników przewidziane w § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U.R.P. Nr. 62, poz. 580) upomnienia do zapłaty należności — równocześnie, względnie w kilka dni po doręczeniu tymże płatnikom nakazów płatniczych, nie czekając, gdy wymierzony podatek stanie się dojrzałym do egzekucji.

Ponieważ tego rodzaju postępowanie nie tylko że jest sprzeczne z obowiązującymi prze-

pisami, lecz nadto podrywa powagę i autorytet władz skarbowych, gdyż powoduje uzasadnione skargi na bezprawne z ich strony czynności, polecam Panom Prezansom (Kierownikom, Panu Naczelnikowi Wydziału Skarbowego) wydać bezzwłocznie podwładnym organom zarządzenia, aby przedstawione wyżej wypadki miały nadal miejsca, w razie zaś powtarzania się ich — polecam wyciągnąć w stosunku do winnych urzędników jak najdalej idące konsekwencje, ponieważ tego rodzaju postępowanie należy uznać za wysoce szkodliwe.

Zarazem zarządzam, aby w tych wypadkach, w których upomnienie zostało już doręczone w sposób sprzeczny z przepisami — nie pobierano przewidzianej opłaty za upomnienie.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

70.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 listopada 1932 r.

L. D. V. 51.220/132

w sprawie pobierania kosztów egzekucyjnych przez wierzycieli.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Niejednokrotnie zachodzą wypadki, że po wysłaniu przez urząd skarbowy upomnień na zaległości ściągane na rzecz obcych wierzycieli, wzgl. po dokonaniu dalszych czynności egzekucyjnych, — zobowiązani zgłaszają się od kas tych wierzycieli celem uregulowania egzekwowanej należności, spotykają się tam jednak z odmową przyjęcia wpłaty, o ile uprzednio nie uiścili w kasie właściwego urzędu skarbowego przypadających od nich kosztów egzekucyjnych.

Ponieważ takie postępowanie wywołuje u zobowiązanych słuszne narzekania, zmusza ich bowiem do tracenia czasu na chodzenie od jednej kasy do drugiej, — Ministerstwo Skarbu upoważnia PP. Kierowników urzędów skarbowych do wejścia w porozumieniu z poszczególnymi wierzycielami, aby kasy tych wierzycieli przyjmowały od zobowiązanych prócz samej należności również i należne koszty egzekucyjne.

Wierzyciele, z którymi zawarto takie porozumienie, obowiązani są prowadzić dla każdego urzędu skarbowego w 2-ch egzemplarzach tygodniowe wykazy pobranych kosztów egzekucyjnych według załączonego wzoru i wpłacać je **bezw warunkowo** w końcu każdego

tygodnia do kas właściwych urzędów skarbowych, przy dołączeniu jednego egzemplarza powyższego wykazu.

Niezależnie od tego, o pobraniu kosztów egzekucyjnych wierzyciel winien bezzwłocznie zawiadomić urząd skarbowy na druku według wzoru Nr. 3, przewidzianym w Instrukcji dla wierzycieli z dnia 23.VII. 1932 r. (Monitor Polski Nr. 169, poz. 200), przez umieszczenie na nim wzmianki mniej więcej następującej treści:

„Równocześnie zawiadamia się, że tytułem kosztów egzekucyjnych zobowiązany uiszczył u nas kwotę zł. gr., którą zapisano do wykazu tygodniowego pobranych kosztów egzekucyjnych za okres od

do i wpłacono do kasy urzędu skarbowego w dniu”.

Wkońcu zaznacza się, że do pobierania kosztów egzekucyjnych upoważnić należy tylko tych wierzycieli, którzy dają gwarancję należytego wywiązywania się z powierzonego im zadania.

Obowiązkiem urzędów skarbowych będzie perjodyczne sprawdzanie prowadzonych przez wierzycieli wykazów pobranych kosztów egzekucyjnych oraz czuwania nad terminowem wpłacaniem tych kosztów do kas urzędów skarbowych. W razie stwierdzenia faktu przetrzymywania przez wierzyciela zainkasowanych kosztów egzekucyjnych należy udzielone upoważnienie bezzwłocznie cofnąć.

WZOR WYKAZU

(Nazwa wierzyciela)

Wykaz kosztów egzekucyjnych

pobranych na rzecz Urzędu Skarbowego w
w okresie od do 193 . . r.

L. p.	Data zapisu	Nr. upomnienia wzgl. zarządzenia egzekuc. urzędu skarbowego	Nr. wniosku egzekuc. wierzyciela	Nazwisko i imię zobowiązanego	Miejsce zamieszkania zobowiązanego	Kwota pobranych kosztów egzekucyjnych	U W A G I

Podsekretarz Stanu:

(—) *Starzyński*

71.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1932 r.

L. D. V. 54412/1/32

w sprawie zajmowania gotówki w lokalach rozrywkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Zdarzają się wypadki, że przy zajmowaniu w kinoteatrach, teatrach i innych lokalach rozrywkowych gotówki z kasy dziennej, sekwestratorzy przekazują zajętą gotówkę całkowicie na pokrycie należności skarbowych.

Ponieważ tego rodzaju postępowanie połączone jest ze szkodą dla innych instytucji, a mianowicie Magistratu i Funduszu Pomocy Bezrobotnym, Ministerstwo Skarbu poleca na

przyszłość, aby z zajętej gotówki przekazywana była równocześnie stosunkowa część na pokrycie podatku miejskiego od widowisk, jak również na pokrycie opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym.

Podsekretarz Stanu:

(—) *Starzyński*

72.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1932 r.

L. D. V. 54669/1/32

w sprawie umieszczania w prasie ogłoszeń o licytacjach.

Do

wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że niejednokrotnie podnoszone są ze strony społeczeń-

stwa zarzuty, iż z winy władz skarbowych uzyskuje się przy sprzedaży z licytacji zasekwestrowanych za zaległości podatkowe ruchomości i towarów niewspółmiernie niskie ceny.

Pragnąc uniknąć na przyszłość tego rodzaju zarzutów Ministerstwo Skarbu zaleca zbiorowe, w formie tabelarycznej, ogłaszanie w prasie miejscowej za pośrednictwem P. A. T. większych ilości licytacji z podaniem ogólnych określeń rodzaju ruchomości lub towaru mających być sprzedawanymi z publicznej licytacji w określonym czasie i miejscu.

Zarządzanie licytacji większych ilości ruchomości lub towarów będzie miało niewątpliwie ten skutek dodatni, że zgromadzi większą ilość reflektantów, co przyczyni się do uzyskania — z uwagi na wzajemną konkurencję — wyższych sum, niż się to dzieje normalnie przy małej ilości licytantów.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Starzyński*

73.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 grudnia 1932 r.

L. D. V. 54600/132

w sprawie egzekucji grzywnien, kar pieniężnych, nawiązek, opłat i kosztów, orzeczonych w sądownym postępowaniu karnem.

Wszystkim Izdom Skarbowym, Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

przesyła się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Załącznik do poz. 7

O d p i s.

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI

Nr. II. A. 8082/32

Warszawa, dnia 14 listopada 1932 r.

Do

Pana Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku, Grodnie, Kaliszu, Kielcach, Lublinie, Łomży, Łodzi, Łucku, Nowogrodku, Pińsku, Piotrkowie, Płocku, Radomiu, Równem, Siedlcach, Sosnowcu, Suwałkach, Warszawie, Wilnie, Włocławku, Zamościu.

I. W myśl art. 2 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) grzywny, kary pieniężne, nawiązki, opłaty i koszty, orzeczony w sądownym postę-

powaniu karnem mogą być ściągane albo przez sądowe organa egzekucyjne (komorników), albo też przez urzędy skarbowe; ściąganie tych należności za pośrednictwem organów gminnych (art. 46 § 3 przep. wpraw. k. p. k.) znowu będzie aktualne w ramach art. VII § 2 (przep. wpraw. prawo o sąd. post. egz.).

W wypadku, gdyby z powodu niedostatecznej ilości komorników lub z innych przyczyn przed wejściem w życie wspomnianego prawa zachodziła potrzeba powierzania urzędowi skarbowemu ściągania należności sądowych, wynikających w postępowaniu karnem, należy stosować także przepisy instrukcji z dnia 23 lipca 1932 r., ogłoszonej w „Monitorze Polskim” Nr. 169, poz. 200.

W myśl instrukcji tej należy urzędowi skarbowemu składać wnioski egzekucyjne na specjalnie przewidzianych do tego celu formularzach, przyczem jednym wnioskiem można objąć szereg należności tego samego zobowiązanego. O wszelkich zmianach, dotyczących należności egzekwowanych (odroczeniu, częściowej spłacie, umorzenie i t. p.) należy niezwłocznie zawiadomić urząd skarbowy, któremu złożono wniosek egzekucyjny.

Wypełnienie formularza wniosku egzekucyjnego (w dwóch egzemplarzach) odbywać się winno w myśl wskazówek umieszczonych w samym formularzu, przyczem jako „Nr. konta, albo Nr. bieg. księgi bierczej” podać należy numer bieżący księgi należności, a w rubryce (rodzaj należności i podstawa prawna) podać w krótkości stosowne oznaczenie np. „grzywna”, „koszty sądowe”, „nawiązka” i t. p. z dodaniem sygnatury właściwej sprawy.

Formularze, zawierające wnioski egzekucyjne, upomnienia i zarządzenia egzekucyjne można wypełniać przy pomocy kalki.

Dla ułatwienia pracy sądy mogą do czasu innego uregulowania sprawy nie dołączać do wniosku tytułu wykonawczego z odpisem jak to przewiduje § 1 przytoczonej instrukcji, lecz umieszczać na wniosku egzekucyjnym w miejscu przeznaczonym na zarządzenie egzekucyjne (stronica 1 i 5 formularza) pieczętkę o treści następującej: „Niniejsze zarządzenie egzekucyjne zastępuje równocześnie tytuł wykonawczy. Tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny. Dnia 193 . . r.”. Klauzulę tę należy zaopatrzyć pieczęcią sądu i podpisem sędziego.

Formularze wniosków egzekucyjnych należy zamawiać w izbach skarbowych, uwzględniając przypuszczalne zapotrzebowanie ich po dzień 1 stycznia 1933 r., i odpowiednio rozdzielić między sądy grodzkie.

II. Postanowienia powyższe nie dotyczą należności sądowych, których termin płatności upłynął przed dniem 1 stycznia 1932 r.

O ile sądy są w posiadaniu niezafatwionych jeszcze tytułów wykonawczych, dotyczących tego rodzaju należności, n. p. jeśli dotychczasowe organa egzekucyjne (gminy) zwróciły takie

tytuły bez wykonania i bez sporządzenia protokołu o bezskuteczności egzekucji i o ile należności objęte temi tytułami nie nadają się z innych względów do umorzenia we własnym zakresie działania lub do przekazania ich sądowym organom egzekucyjnym, to sąd zbiera wszelkie tytuły tego rodzaju i przesyła je komisji powołanej do ustalenia należności nieściągalnych, czynnej przy właściwym urzędzie skarbowym w myśl rozporządzenia z dnia 23 lipca 1932 r. („Monitor Polski” Nr. 169, poz. 199).

Tytuły te należy zaopatrzyć wnioskami piśmiennymi co do ściągłości lub nieściągalności należności objętej danym tytułem.

Orzeczenie Komisji wymienionej wyżej o nieściągalności należności zastępuje protokół bezskutecznej egzekucji.

Jeżeli komisja uzna daną należność za ściągłością, należy sprawę skierować do egzekucji w myśl wskazań podanych w części I niniejszego reskryptu.

Ministerstwo Sprawiedliwości prosi Pana Prezesa o wydanie stosownych wyjaśnień sądom grodzkim podległego Panu Prezesowi okręgu.

Minister:

w z. (—) *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu.

74.

OKÓLNIA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1932 r.

L. D. V. 37149/1/32

w sprawie egzekucji zaliczek miesięcznych na podatek przemysłowy od obrotu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Celem ujednostajnienia postępowania przy kontroli i egzekucji zaliczek miesięcznych na podatek przemysłowy od obrotu, w związku z nowymi przepisami egzekucyjnymi, — Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Ewidencję przedsiębiorstw, obowiązanych do miesięcznego uiszczania zaliczek (wzór Nr. 49/P) prowadzą urzędy skarbowe nadal na tych samych drukach.

Wzór ponaglenia Nr. 50/P zmienia się (nowy wzór przylega). Ponaglenie to nie jest czynnością egzekucyjną, wobec czego wysłanie go nie pociąga za sobą żadnych opłat egzekucyjnych.

Wezwanie wzór Nr. 51/P otrzymuje nazwę „Obliczenia” i służy jedynie do stwierdzenia

wysokości obrotów i przypadających zaliczek miesięcznych, celem umożliwienia ewentualnych dalszych kroków egzekucyjnych. Z powyższych względów za obliczenie wz. Nr. 51/P również nie pobiera się osobnej opłaty egzekucyjnej. Dotychczasowy wzór Nr. 51/P odpowiednio zmienia się (nowy wzór przylega).

2) Czynności związane z prowadzeniem ewidencji wz. Nr. 49/P oraz kontrolą miesięcznych zaliczek wykonywa urzędnik wymiarowy działu podatku przemysłowego.

Do obowiązków urzędnika prowadzącego ewidencję w szczególności należy:

- a) sprawdzanie co miesiąc w księgach bierczych, **bezzwłocznie** po upływie terminu płatności zaliczki, którzy płatnicy obowiązani do wpłacania zaliczek miesięcznych zaliczki te zapłacili, którzy zaś z uiszczeniem zaliczek zalegają;
- b) odnotowanie co do pierwszych w ewidencji zaliczek daty dokonania wpłaty;
- c) sporządzenie i bezzwłoczne wysłanie co do drugich (zalegających) ponagleń wz. Nr. 50/P za dowodem doręczenia;
- d) po upływie 5 dni od daty doręczenia ponaglenia urzędnik prowadzący ewidencję sprawdza na podstawie ksiąg bierczych, czy i kiedy nastąpiła wpłata zaliczki, co do której wysłano ponaglenie, — a to celem przeprowadzenia — w razie nieuiszczenia zaliczki kontroli obrotów;
- e) sprawdzenie obrotów celem ustalenia wysokości miesięcznych zaliczek dokonywa urzędnik prowadzący ewidencję względnie buchalter **natychmiast** po ustaleniu, iż płatnik mimo otrzymania ponaglenia, zaliczki nie uiszczył. W wyniku sprawdzenia obrotów sporządza urzędnik na każdy miesiąc odrębnie obliczenie wz. 51/P przez kalkę w 2-eh egzemplarzach, z których jeden doręcza płatnikowi, drugi zaś przesyła kasie urzędu skarbowego celem przypisania ustalonej zaliczki w księdze bierczej.

3) Przekazywanie zaliczek miesięcznych do egzekucji należy do kasy urzędu skarbowego i winno nastąpić **bezzwłocznie** po otrzymaniu obliczeń wz. Nr. 51/P od urzędnika prowadzącego ewidencję i przypisania ustalonej zaliczki w księdze bierczej.

Przekazywanie do egzekucji następuje, podobnie jak w innych wypadkach, przez wystawienie tytułów wykonawczych i doręczenie ich działowi egzekucyjnemu.

4) Wystawione przez kasę urzędu skarbowego tytuły wykonawcze na zaliczki miesięczne, a przydzielone przez kierownika działu egzekucyjnego jako „pilne”, — winien referent egzekucyjny załatwić w myśl przepisów Instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko*.

75.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1932 r.

L. D. V. 56124/1/32

w sprawie blankietów nadawczych P. K. O. dla
wpłat ściągniętej gotówki.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego
Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skar-
bowy) oraz wszystkich urzędów skar-
bowych.

W związku z postanowieniami § 77 Instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych Ministerstwo Skarbu zarządza, aby skarbowe blankiety nadawcze P. K. O. koloru zielonego (wzór Nr. 391 Min. Sk. E. 32 do § 77 instr.) używane były na przyszłość wyłącznie dla wpłat uskutecznianych na rzecz **władz państwowych**.

Przy wpłatach na rzecz innych władz i instytucyj używać należy blankietów nadawczych **koloru białego** o identycznej treści i formie, jak blankiety nadawcze koloru zielonego, z tą jedynie różnicą, że na przedniej stronie białego blankietu skreślone będą wyrazy: „Skarbowy blankiet nadawczy”.

Nakład blankietów nadawczych P. K. O. koloru białego (wzór Nr. 391-a) został już zarządzony. Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) nadesłały do Ministerstwa Skarbu (Wydział Gospodarczy) w terminie 10-dniowym zapotrzebowanie na oba rodzaje blankietów nadawczych (wz. Nr. 391 i 391-a) na okres roku 1933.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

76.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 stycznia 1933 r.

L. D. V. 428/1/33

w sprawie numeracji tytułów wykonawczych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego
Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skar-
bowy) oraz wszystkich urzędów skar-
bowych.

Na zapytanie Izb Skarbowych wyjaśnia się, że ewidencje tytułów wykonawczych wzór Nr. 6 zakładać należy na każdy rok budżetowy, w związku z czem numeracja tytułów wykonawczych winna być prowadzona w nieprzerwanej kolejności również w ciągu każdego roku budżetowego.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

77.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1933 r.

L. D. V. 56533/1/32

w sprawie przymusowego ściągania należności
Państwowego Banku Rolnego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego
Urzędu Wojewódzkiego (Wydział
Skarbowy) oraz wszystkich urzędów
skarbowych.

W związku z postanowieniami § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25.VI. 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580 z 1932 r.), wyjaśnia się, że „podstawą prawną”, o której mowa w ustępie 2 p. c) powołanego przepisu, w stosunku do należności Państwowego Banku Rolnego zarówno z tytułu wszelkich jego wierzytelności, jak i należności funduszków skarbowych przez Bank administrowanych lub też wierzytelności instytucji przez Bank likwidowanych, jest:

albo 1) zobowiązanie dłużne względnie orzeczenie, na mocy którego powstała należność, wówczas gdy chodzi o należności prywatno-prawne. Do należności tych zalicza się wszystkie zasadniczo wierzytelności Państwowego Banku Rolnego własne oraz instytucji przez Państwowy Bank Rolny administrowanych i likwidowanych, jak również niektóre należności Skarbu Państwa, powierzone Bankowi do administrowania, jak np. należności z tytułu reszty ceny sprzedażnej gruntów państwowych, raty pożyczek z tak zwanego „Funduszu zapomóg i kredytu ulgowego”, raty pożyczek z państwowego funduszu kredytu na meljoracje rolne i t. p.

albo 2) odpowiedni przepis prawa, upoważniający władzę do wymierzania należności, o ile chodzi o należności publiczno-prawne, do których należą — wymierzone na mocy:

- a) art. 11 i 14 ustawy z dnia 31.VII. 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 833/27 r.);
- b) art. 48 ust. 2 tejże ustawy;
- c) art. 53 pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1.II. 1927 r. o zniesieniu służebności (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74/27 r.);
- d) art. 58 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1.II. 1927 r. o zniesieniu służebności (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 75/27 r.);
- e) art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16.III. 1928 r. o przeprowadzeniu meljoracji przy prze-

budowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 320/28 r.).

Odpowiedni przepis prawa będzie również powoływany jako podstawa prawna przy egzekucji należności Skarbu Państwa z tytułu rent po-niemieckich, przekazanych Państwowemu Bankowi Rolnemu do administracji i likwidacji rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.XI. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 924/27 r.). „Przepisem prawa” w danym wypadku będzie odpowiednia ustawa pruska, na podstawie której renta została ustanowiona (patrz ustawy powołane w art. 1-ym rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.XI. 1927 r.), następnie samo wyżej zacytowane rozporządzenie, względnie, jeśli chodzi o przymusowe ściąganie przedterminowo wypowiedzianych kapitałów rent abluicyjnych, rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.XI. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 627/30 r.).

Powoływanie zobowiązania dłużnika (kontraktu, recesy) nie będzie mogło mieć miejsca, gdyż:

- 1) kontrakty (recesy), podpisane przez pierwotnych właścicieli, (renty byłych Banków rentowych) nie zawierają klauzuli o przejęciu ciężaru rentowego przez nabywcę, co reguluje ustawa pruska z dnia 2.III. 1850 r.;
- 2) w wielu wypadkach władze niemieckie nie zwróciły władzom polskim recesów rentowych;
- 3) ani ustawy pruskie, ani kontrakty (recesy) nie zawierają postanowienia o prawie wierzyciela żądania przedterminowej spłaty kapitału rent abluicyjnych, co wprowadza rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.XI. 1930 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

78.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 lutego 1933 r.

L. D. V. 9158/133

w sprawie trybu przechowywania pokwitowań magazyniera wzór Nr. E. 36.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Skarbowego) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z § 90 Instrukcji egzekucyjnej dla władz skarbowych (dodatek do Dziennika

Urzędowego Min. Skarbu Nr. 20 z dnia 22 lipca 1932 r.), nakładającym na urzędnika, zarządzającego składnicą (magazyniera) obowiązek wydawania pokwitowań (wzór Nr. 395 M. S. — E. 36) na dowód przyjęcia od sekwestratora zajętych ruchomości do składnicy, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że druki wyżej cytowanego wzoru są ściśle zarachowane i będą nadal dostarczane urzędom skarbowym przez Biuro Znaków Wartościowych Ministerstwa Skarbu.

Administracja wspomnianymi drukami w urzędach skarbowych (zapotrzebowanie, przechowywanie, rozchodowanie i t. p.) będzie opartą na odpowiednim stosowaniu przepisów, zawartych w § 82 Instrukcji egzekucyjnej z tem, że:

1) dla kontroli przechowywać się mających w skarbcu pokwitowań prowadzić będzie księgowy kasy urzędu skarbowego ewidencję przychodu i rozchodu pokwitowań według wzoru Nr. E. 45, którego jeden egzemplarz załącza się;

2) nowy zeszyt pokwitowań może być wydany przez księgowego urzędnikowi zarządzającemu składnicą (magazynierowi) tylko na podstawie piśmiennego zapotrzebowania kierownika działu egzekucyjnego oraz pod warunkiem, że kierownik działu egzekucyjnego uprzednio stwierdzi zużycie przez magazyniera wszystkich pokwitowań z ostatniego zeszytu oraz stwierdzi wpisanie wszystkich pokwitowań z tego zeszytu do księgi magazynowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Załącznik do poz. 78.

Wzór Nr. E. 45

Strona 1.

URZĄD SKARBOWY

w

E w i d e n c j a

przychodu i rozchodu pokwitowań magazyniera na przyjęte do składnicy zasekwestrowane ruchomości.

Strona 2.

	P	R	Z	Y	C	H	O	D
L. p.	Data otrzymania zesztytu pokwitowań		Data i liczba pisma, przy którym otrzymano zesztyt pokw.		Ilość zeszytów pokwitowań		Serja i Nr.Nr. pokwitowań	
1	2		3		4		5	

Strona 3.

	R	O	Z	C	H	O	D
Data wydania zesztytu pokwitowań	Nazwisko urzędnika zarządzającego składnicą (magazyniera), otrzymującego zesztyt pokwitowań			Pokwitowanie magazyniera z odbioru zesztytu pokwitowań			
6	7			8			

KOMUNIKAT

w sprawie udzielenia Spółce Akcyjnej p. f.: Polskie Zakłady Philips zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 23 grudnia 1932 r. L. D. V. 52513/5 udzieliło Spółce Akcyjnej p. f.: Polskie Zakłady Philips zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych: 1) od pism, stwierdzających umowy o dostawę, zawierane przez wymienioną Spółkę w charakterze dostawcy, 2) od wystawianych przez nią rachunków, 3) od wystawianych przez nią pokwitowań — w sposób wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) — w brzmieniu, ustalonym w §-ie 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, nabytej od firmy Taxo-

graph Spółka z ogr. odp. w Warszawie, należącej do typu I, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 30 lipca 1932 r. L. D. V. 26800 5, która została ogłoszona w N-rze 23 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu i zaopatrzonej w numer fabryczny 15.

Ministerstwo Skarbu zezwoliło, aby znaki stemplowe celem uiszczania opłat od rachunków i pokwitowań, wymienionych wyżej pod 2) i 3) były wytłaczane nie na oryginalnych rachunkach i pokwitowaniach, wydawanych klientom, ale na kopjach, które będzie przechowywała Spółka Akcyjna p. f.: Polskie Zakłady Philips.

Powyższe zezwolenie jest zaopatrzone w numer licencji A. 1.

Wymieniona Spółka Akcyjna jest uprawniona do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany począwszy od dnia 8 stycznia 1933 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) W. Koszko.

